

6

Господин Уеър скача от стола си и разтърсва силно ръката ми.

– Поздравления! Фантастично решение. Винаги е удоволствие да доведе ново лице в Бюрото за свръхестествени дела.

Когато господин Уеър пуска ръката ми, тя вече е почти изтръпнала. Но имам по-сериозно нещо, за което да се тревожа.

– Бюрото за свръхестествени дела?

Господин Уеър се усмихва широко.

– Отиди където и да е по света и ще откриеш разкази за създания, които могат да съществуват само във въображението ни. Но ако ти кажа, че живеем сред всички тези същества, за които сме смятали, че са само мит? Тролове, сфинксове, русалки и други причудливи създания. Тези и още безброй други същества обитават нашите градове и се разхождат по нашите улици. Някое от тях би могъл да бъде съседът ти или дори любимият ти учител. И не само това, но много свръхестествени създания имат свои огромни скрити градове. Бюрото за свръхестествени дела е връзката между познатия свят и онова, което е скрито. Ние сме натоварени с отговорността да го пазим в тайна.

Не съм напълно сигурна, че се хващам на тези приказки. Странен костюм е едно нещо, но да чуя, че създания от книгите и филмите в действителност са истински, е съвсем друго.

– Добре... значи, ако това е вярно, не е ли редно хората да знаят, ако върколак седи до тях в автобуса?

– За щастие, върколаците си падат повече по влаковете. Но да, има много неща в свръхестественния свят, които са опасни и ние правим най-доброто, за да защитим невинните. Що се отнася до това *защо* го държим в тайна, има една много важна причина. Спокойствие. Хората са склонни да се страхуват от нещата, които не разбират. А страхът много лесно се превръща в омраза. Сещам се за „Големият конфликт на буболечките“ от хиляда деветстотин шейсет и девета година. Обществото на разумните насекоми беше изобретило „репелент спрей“ срещу хора. Би си помислила, че един разумен човек би приел този обрат като справедлив, но ще се изненадаш колко бързо разумът изчезва, когато насекомите започват да пръскат на свой ред. Особено трудна година за Бюрото.

Скръствам ръце и се облягам назад в стола си.

– Това го няма в учебниците по история, които съм чела.

– Много сме добри в това, което вършим. – Господин Уеър се усмихва. – И го правим от много дълго време.

Скоро сама ще разбера. Точно сега има нещо друго, което ме интересува повече от митовете и магията.

– Моят брат изчезна. Има ли нещо, което може да ми кажете за него. Името му е...

Моят събеседник пъха по един пръст във всяко ухо.

– Бюрото невинаги е най-безопасното място за работа. Много вероятно е твоят брат да е работил в една от най-опасните области. Не мога да кажа, че знам за някого, който е изчезнал или е загинал. Целенасочено се държа настрана от такива новини. Аз съм този, който ги въвежда, разбираш ли. Бих приел новините много тежко.

– Разбирам.

Напомням си, че вероятно има много хора, които мога да разпитам за Куинтън.

Господин Уеър протяга ръка зад себе си и вади куфарчето въздуха.

– Невидима чанта – казва с намигване. – Никога не напускам дома си без нея.

В чантата има купчина с книги. Той хвърля една в скута ми. Опитвам се да прочета дългото заглавие на корицата, но думите са на някакъв друг език. Може би френски? Но тогава буквите потрепват и избледняват, появявайки се отново като „Хиляда и една професии“.

Господин Уеър се протяга и започва да прелиства страниците.

– Ще се обучаващ всяко лято, докато навършиш осемнайсет години, когато ще станеш пълноправен пълнолетен член на Бюрото. Докато успешно вземаш изпитите, ще получаваш стипендия за всяко училище в страната, независимо колко е ексклузивно и независимо от цената. Ако желаш, можеш да смениш специалността си в началото на следващата лятна сесия, но ще трябва отново да държиш изпит, за да задържиш стипендията си. – Най-накрая се спира на една страница. – По време на сезона на номинациите това е моя работа. Тук са публикувани всички работни позиции, които Бюрото предлага. Това, за каква позиция ти е позволено да се бориш, зависи от потенциала и способностите ти.

Кимам и поглеждам към отворената страница.

ОТДЕЛ ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ РАЗРЕШИТЕЛНИ И РЕГИСТРАЦИИ

Набиращ кандидати

Минимум значка, изискваща се, за да се изпълнява работата: *Дървена*

Основни отговорности: Среща се с предложените кандидати, за да им предложи място в летните обучения за подготовка за работа в Бюрото за свръхестествени дела.

– Какво означава „минимум значка“? – питам.

– Това ще е следващото, с което ще се заемем – тест за значка. Значките представляват текущият ти потенциал – интелигентност, смелост, любопитство, всички други подобни неща. Ако трябва да предположа, бих казал картонена значка. Има таблица на първата страница.

Картонена? Смръщвам се и прелиствам до началото.

Значки

Златна

Сребърна

Бронзова

Желязна

Медна

Стъклена

Дървена

Пластмасова

Картонена

Алуминиево фолио

Хартиена

Раменете ми се свличат. Картонената е на дъното, само над алуминиевото фолио и хартиената. Разбира се, черно момиче на помощи би имало ужасна значка. Защо свръхестественият свят да е по-различен от собствения ми?

– Предполагам, че знаеш как да използваш една от тези? – Господин Уеър ми подава дълга, тънка пластмасова тръбичка. – Работи като термометър.

Само че аз забелязвам, че няма цифри. Е, добре... Издухвам парченце мъх и пъхам нещото в устата си. Под езика ми е само за секунда, преди господин Уеър да си я поиска обратно.

Държи я към мен, за да видя. Червена течност се издига чак догоре толкова бързо, че тръбичката се разклаща в ръцете му. Поглеждаме се, а той се смръщва.

– *Интересно...*

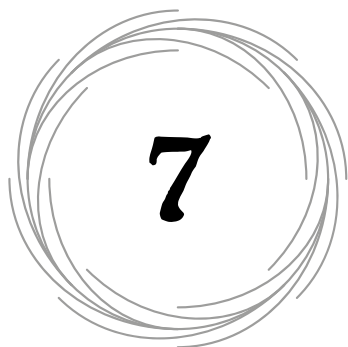
– Хубаво интересно или лошо интересно? – питам.

Той не отговаря. Вместо това вади малка метална кутия от невидимата чанта, на която върху капака е изписано „Комплект за начинаещи“. Бута я в корема ми и казва:

– Бъди на този адрес утре в шест вечерта.

– Утре? Но...

Той буквално ме изтиква от офиса си.

През уикендите мама работи дори повече, така че няма да се прибере вкъщи до много късно. Това означава, че нямам друг избор, освен да ѝ се обадя в работата, за да ѝ кажа, че ще ходя на летен лагер през лятото. Разговорът протича горе-долу така:

Мама: Какво се е случило? Добре ли си? Всичко наред ли е?

Аз: Добре съм, мамо...

Мама: Амари. Рене. Питърс. Знаеш, че не трябва да ми се обаждаш в работата, освен ако не е спешно.

Аз: Ами *то* е нещо такова. Трябва да бъда някъде утре и имам нужда от твоето разрешение.

Мама: Спомняш ли си, че все още си *много* наказана?

Аз: *Знам*, но...

Мама: Но какво по-точно?

Аз: Това е старият летен лагер на Куинтън. Трябва да ме е кандидатирал, преди всичко да се случи.

Мама (дълга пауза): Така ли? Имаш ли номера на програмата?

Прочитам ѝ цифрите от брошурата „Как да се справим с родители, които не са от Бюрото“.

Мама: Ще им се обадя и ще ти кажа какво съм решила.

Докато чакам мама да ми звънне отново, преглеждам

останалото от комплекта за начинаещи. Вътре има екземпляр на „Хиляда и една професии, защитено копие“. Толкова е защитено, че дори не мога да го прочета. Всички страници са бели.

Също така има списък с неща, които трябва да нося.

Необходими неща

– *Виe. Всичко останало ще ви бъде осигурено.*

Последното е малко шишенце със синя течност. На бележката, закачена за него, пише:

ИСТИНСКО ЗРЕНИЕ ОТ „ВОАЛА ФАРМАЦЕВТИКА“

Една капка във всяко око. Поставете незабавно.

В редките случаи, когато се окажете с рентгеново зрение, моля, консултирайте се с лекар.

Трябват ми няколко опита, но накрая успявам да капна от капките в очите си. Обаче нищо не се случва. Нито дори рентгеново зрение. Но съм толкова горда от себе си, че изпълнявам малък танц пред огледалото.

В дневната се чува почукване.

Бързам към входната врата, чудейки се дали има нещо общо с Бюрото за свръхестествени дела. Поглеждам през шпионката и виждам госпожа Уолтърс. Постоянната ѝ смръщена физиономия успява да развали доброто ми настроение дори отвън. Тя е един от онези хора, които не можете да си представите да се усмихват. Видът, който изглежда раздразнен, дори когато е пред камера и приема чек от лотарията. Отварям вратата и казвам с най-любезния си глас:

– Здравейте, госпожо Уолтърс. Как мога да ви помогна?

– Не ме поздравявай! Майка ти ми каза да те наглеждам, в случай че се опиташ да се измъкнеш. И аз те хванах! Видях те на автобусната спирка и видях с кого говореше. Почакай, докато майка ти разбере...

По средата съм на измислянето на истинско извинение,

когато примигвам и чертите на лицето на госпожа Уолтърс започват да се стичат и смаляват. А това дори не е най-голямата промяна.

– Тъ, госпожо Уолтърс? Откога лицето ви е зелено?

Госпожа Уолтърс спира по средата на изречението и протяга ръка да докосне внезапно дългия си остър нос. Очите ѝ като мъниста се разтварят широко от изненада.

– Ти можеш да ме видиш? *Наистина* да ме видиш?

Кимам.

– Изглеждате като злата вещица от онзи стар филм...

Госпожа Уолтърс се свива и отстъпва от вратата.

– Това получаваш, когато си купуваш коректор на промощия!

Тя хвърля някакъв прах и изчезва в облак от пушек.

Не може да бъде. Излизам в коридора и размахвам ръка през избледняващата мъгла. Госпожа Уолтърс я няма. Предполагам, че господин Уеър знаеше какво говори – наистина има свръхестествени създания в света. В моя квартал!

Не че не му повярвах, но да го видя е много по-различно от това просто да го чуя. Вече знам защо тези капки за очи се наричат „истинско зрение“. Виждала съм госпожа Уолтърс стотици пъти и никога не съм знаела, че е вещица.

В какво се забърках?

* * *

Неделя следобед е и мама закъснява. Когато най-накрая ми се обади предишната вечер, се разбрахме, че ще си тръгне от работа в три следобед, за да сме сигурни, че имаме достатъчно време да прекосим града.

Но минава четири часът, когато тя се прибира, препъвайки се през вратата с пазарски чанти в двете ръце. Остава торбите, когато ме вижда, и ме обгръща в голяма, силна прегръдка.

– Това е чудесно – казва тя. – Точно от каквото имаш нужда. Когато Куинтън се прибра вкъщи след онова първо лято, той беше различен. По-зрял.

– Какво има в торбите? – питам.

– О, купих няколко неща за теб. Знам, че твърдят, че няма нужда от нищо, но повярвай ми, ще си доволна. Взех ти няколко нови пижами, продукти за коса, онези пухкави чорапи, които обичаш...

Автоматично спирам да слушам в момента, в който виждам чанта на „Бест Бай“. Отивам бързо до нея и я отварям, ахвайки, когато очите ми попадат на това, което е вътре. В елегантната дървена кутия се намира мобилният телефон, който съм искала през целия си живот. Дори е най-новият модел.

– Мислех, че не можем да си позволим да ми вземеш нов телефон! – възкликвам. Всъщност как можем да си позволим което и да е от тези неща?

Мама просто се усмихва.

– Не може дъщеря ми да я няма през цялото лято и да нямаме надеждна връзка.

– Но *мамо!* Откъде имаме толкова пари? – питам.

Тя поставя ръце на хълбоците си и отговаря с въздишка:

– Добре, взех заем, но няма да е като миналия път.

Вълнението изтича от мен, сякаш съм балон, на който току-що се е появила дупчица. Последния път, когато мама взе заем, трябваше да използва парите за сметките, за да го върне, и почти бяхме изритани от апартамента за неплатен наем.

– Не ме гледай така – казва мама и позната тъга пропълзва в изражението ѝ. – Остави ме веднъж да направя нещо хубаво за теб.

Не ми дава сърце да споря с нея, когато тя се държи така. Затова просто отвърщам „Добре“ и се насилвам да се усмихна.

Мама също се усмихва и добавя:

– Имах малко заделени пари за спешни случаи и понеже видях, че програмата предлага стипендия, няма да се налага да ги пазя за таксата ти за следващата година.

– Стипендията не е гарантирана – отвърщам. – Има вероятност да не я получа.

– Ти си моя дъщеря и сестра на Куинтън. Не е възможно да не ти дадат тази стипендия.

Отварям уста да ѝ напомня, че не съм и наполовина толкова добра в каквото и да било, колкото Куинтън, но се спирам. Това само ще я натъжи отново.

– Напомни ми, по кое време трябва да бъдеш там? – пита тя.

– В шест – отговарям, поглеждайки към часовника. Той показва четири часа и седем минути. – Колко време е пътят?

– О, имаме предостатъчно време – казва мама.

– Дори и с големия музикален фестивал, който се провежда в центъра?

– Тази вечер ли е? – пита тя. – Съжалявам, напълно забравих. Трафикът ще бъде ужасен.

Споглеждаме се паникьосано и забързваме да се приготвим.

* * *

Мама се кълне, че може да ни закара до адреса навреме, стига да се придържа към странични улици. Те не са толкова натоварени като главните пътища, но определено са *по-интересни*, отколкото си спомням.

Първо мама засича мъж, който ни заплашва с юмрук, само че всъщност е лапа. И той не толкова крещи по нас, колкото ръмжи. Устата ми се отваря, за да видя реакцията на мама, но тя, изглежда, не забелязва това. Трябва да е от капките за очи, нали?

Става все по-странно. Мъж, чакащ на автобусната спирка, е буквално в огън, но не изглежда да е притеснен от това. Ама изобщо. Той дори пали цигара от челото си. Ами жената, която остави мама да завие пред нея? Змии вместо коса. Опитвам се да не срещам очите ѝ, в случай че тя реши да ме превърне в камък като Медуза, но мама само помахва за благодарност и продължава да кара.

На най-продължителния червен светофар, на който чакаме, намиращ се близо до тъмна уличка, изпълнена със

светещи очи, решавам, че може би ще държа погледа си в колата, а не навън.

Предположих, че свръхестествени създания като госпожа Уолтърс са рядко срещани, но те са навсякъде, криещи се на открито. Когато осъзнавам къде отивам, не мога да кажа дали треперя от вълнение, или от страх. А може би е по малко и от двете. Ще бъда част от техния свят. Свръхестествения свят. Нещо, което преди два дни не знаех, че съществува.

Иска ми се да можех да кажа на мама за това. Не ми изглежда правилно да пазя тайни от нея. Особено толкова големи. Но нещо ми подсказва, че тя няма да бъде въодушевена дъщеря ѝ да отива в някаква секретна агенция, която е свързана с изчезването на сина ѝ. Честно казано, това и мен ме изнервя.

За да се разсея и да не откача, вадя „Хиляда и една професии“ от чантата си. Само че този път, благодарение на капките за очи, всяка страница е изпълнена с думи и картини.

Докато прелиствам, мама поглежда към мен и пита:

– Какво е това?

Паникьосвам се и затварям.

– Няма нужда да бъдеш толкова драматична – казва мама. – Това дневникът ти ли е?

Забравила съм, че не може да я прочете. Да пазя всичко в тайна ще е по-трудно, отколкото си мислех.

– За лагера това лято е. – Чувствам се по-добре, като отбягвам въпроса, вместо да не съм искрена.

Мама просто повдига рамене и се съсредоточава да сме ни лентата.

Отново отварям книгата и я прелиствам, докато не стигам до страница, която грабва вниманието ми. Една снимка заема целия лист. На нея се вижда едър брадат мъж с каубойска шапка, облечен в тъмносив костюм. Насочил е пламтяща брадва към камерата, а сивите му очи гледат толкова напрегнато, че сякаш ме предизвиква да обърна страницата, без да я прочета. Затова я прочитам.

Пише: „Най-близкото нещо до супергерой в свръхестествения свят. Присъединете се към агент Борегард Магнус в Отдела за свръхестествени разследвания и започнете днес пътя си към превръщането ви в специален агент!

На другата страница е описана позицията:

ОТДЕЛ ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

Младши агент

Минимум значка, изискваща се, за да се изпълнява работата: *Бронзова*

Основни отговорности: *Да служи и защитава хората и нехората срещу чуждестранни и вътрешни свръхестествени заплахи.*

Прилага закона, на който се подчиняват свръхестествените същества, живеещи в познатия свят. Онези, които се отличат на тази позиция, могат да бъдат повишени до старши агенти, наблюдаващи агенти, специални агенти и още.

Почетни агенти: *Беоулф¹, капитан Ахав², Абрахам ван Хелсинг³, капитан Немо⁴, доктор Джекил/господин Хайд⁵ (изследовател на непълно работно време), Шерлок Холмс, Мария ван Хелсинг и Куинтън Питърс.*

Не мога да повярвам! Куинтън е агент. Също като мъжа от снимката. От всички невероятни неща, които научих,

¹ Герой от англо-саксонска епическа поема със същото име, написана между VIII и XI в. Борбата с чудовище е един от акцентите в поемата и се среща в почти всички митологии. – Б. пр.

² Герой от романа „Моби Дик“ от Херман Мелвил. – Б. пр.

³ Герой от романа „Дракула“ от Брам Стокър. Името му е придобило популярност от множеството адаптации на историята, в които той е ловец на вампири. – Б. пр.

⁴ Герой от едноименния роман на Жул Верн. – Б. пр.

⁵ Герой от романа „Доктор Джекил и господин Хайд“ от Робърт Луис Стивънсън. – Б. пр.

това е може би най-откаченото. Агент Магнус изглежда като човек, на когото бихте се обадили, ако мечка се измъкне на свобода в зоопарка. Куинтън изпитва страх от паяци. Дори най-малките.

Когато часовникът на таблото премигва и показва пет и двамайсет и шест, в главата ми изниква въпрос.

– Мамо, какво знаеш за този летен лагер?

– Това е наистина много добър лагер за лидерство – отвърща мама. – Ще имате класове и ще ходите на срещи с изпълнителни директори и политици. Освен това ще се смесите и ще завържете приятелства с други деца с постижения. Този тип програми наистина се отплащат по-късно, когато си възрастен. Да получиш хубава работа не опира до това какво знаеш, а кого познаваш.

Значи, мама си мисли, че това е просто лагер за лидери. Това трябва да са ѝ казали, когато се е обадила. И което Куинтън ѝ е казал.

– Просто ми обещавай нещо, става ли? – продължава мама. – Обещавай ми, че ще отидеш в колеж. Няма да последваш Куинтън в каквото и да правеше той.

– Значи, ти мислиш, че тази програма е имала нещо общо с изчезването на Куинтън?

– Не, разбира се – казва мама, – ако беше така, нямаше да те пусна при тях. Не знам какво може да се е случило с брат ти. Просто искам да използваш тази програма, за да влезеш в добър университет и да водиш спокоен и щастлив живот.

Спокоен и щастлив живот. Не мога да не се зачудя дали дълбоко в себе си мама знае, че работата на Куинтън е причината да изчезне.

– Обещавам – отвърщам. Влизам в тази програма само за да открия какво се е случило с брат ми. След като го направя, не ме интересува дали ще видя свръхестествения свят отново.

Дори и с всичките преки пътища успяваме да пристигнем до опасения с дървета вход на хотел „Вандербилт“ в шест и две минути. Не мога да повярвам, че сме закъснели.

Сградата изглежда страхотно, като една от онези известни катедрали, увенчана с красив златист купол. Едър бял мъж в сив костюм се изкачва по широкото стълбище в предната част на сградата. Разпознавам каубойската му шапка.

– Това е твоят придружител – казва мама. – Догони го, преди да е станало късно!

Отварям вратата и излизам навън.

– Агент Магнус! Тук съм!

Ако агент Магнус ме е чул, не го показва. Той нито спира, нито се обръща. Не мога да повярвам, че сме изменили целия този път само за да закъснеем.

– Хей! Аз съм. Малката сестра на Куинтън. – Скачам и махам с ръце, молейки се агент Магнус да се обърне.

При името на Куинтън агент Магнус спира и се обръща да ме погледне. Той е двойно по-смуцаващ в истинския живот. Наситеносивите му очи ме оглеждат, когато слиза долу да ни посрещне.

Мама излиза от колата и му благодарил. Той ѝ казва нещо, което я кара да се засмее, и после ѝ целува ръката. Мама се изчервява и се изкикотва. Разбира се, че се познават. Преди мама оставяше тук Куинтън всяко лято.

– Миличка – казва мама. – Представи се.

Сега, когато той е пред мен, не мога да се почувствам уверена както преди минута.

– Здравейте – най-сетне изричам, неспособна да срещна погледа на агент Магнус.

– Закъсня. – Гласът му е дълбок, дрезгав и носов по южняшки. – Господин Уеър ти каза да бъдеш тук в шест часа.

– Знам – отвръщам. – Имаше трафик и...

Той вдига ръка да ме прекъсне.

– Ще научиш едно нещо и то е, че ние тук не се оправдаваме. Ако беше някой друг, сега щеше да се връщаш у дома. Но ти дължа услуга, защото си малката сестра на Куинтън. Тази услуга е използвана сега. Разбра ли?

Кимам.

– Да, господине.

Агент Магнус връща вниманието си към мама.

– Винаги е удоволствие да те видя, Рене. Ще се уверя, че се грижат за Амари.

Мама се усмихва.

– Знам, че ще го направиш. Ти и Куинтън бяхте толкова близки, благодарна съм, че си отделил от времето си да придружиш Амари в първия ѝ ден.

– Чудесно дете, Куинтън. – Емоция преминава бързо по лицето на агент Магнус. – Ще изпратя някого да вземе нещата на Амари. – Очите му се спират отново на мен. – Готова ли си?

– Така мисля – отговарям.

Агент Магнус се ухилва.

– О, много се съмнявам в това.